

עושין פסין פרק שני עירובין

ב.

עין משפט
נר מצוה

א שנת קא: לקמן כה,
ב שנת ו: לקמן כה,
ג [לקמן שס, ט] וניגלה
ד כט: [ש"ק, ט] (ס, ט) שנת
ה ע"ש לקמן ט"ו, ו) כס"א
ו לפת, ח) ח"ו זה יצטרע ע"פ
מחשבת דלמ"ה, ט) [לקמן
ג: ט] (י) כתיבת יג: וס"א

א) שנת קא: לקמן כה,
ב) שנת ו: לקמן כה,
ג) [לקמן שס, ט] וניגלה
ד) כט: [ש"ק, ט] (ס, ט) שנת
ה) ע"ש לקמן ט"ו, ו) כס"א
ו) לפת, ח) ח"ו זה יצטרע ע"פ
מחשבת דלמ"ה, ט) [לקמן
ג: ט] (י) כתיבת יג: וס"א

הגהות הב"ח

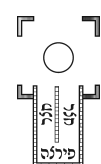
א) רש"י ד"ה אסור
לטלטל וכו' דמפרש רב
הונא שצמא אסור:
ב) ה"ה פ"י איתמר
וכי' להיתר הראשון וכן
מחצלות כ"י צמוד לא
חזרו: (א) ד"ה לא יעמוד
וכי' ואע"ג דנמקס שאין
כו' ד' על ד' אמרין כ"ל
ותיבא אמות נמקס:
ד) בא"ד ארבעה
משחיכה דלי שדי להו
אמי לדי חיוב טהלת:

אמר ליה מוסר. דהא ליכא דיורין בין הפסין לדיסקרו עלייהו דליהו מוילא מרשותו לרשות חצירו: שמים מאי. שמים זו אלל זו ומחילה ביניהן ושמייהן ראשון בין הפסין: אסור. לטלטל מתוכן לבין הפסין כדמפרש (א) טעמא רב הונא: ואפי' עירבו שביניהן דהשתא חדא נינהו ולא אסרין אהדי אסורות לטלטל מתוכן לבין הפסין גזירה שמה יאמרו עירוב מועיל בין הפסין לשמך חצירות יחד שהרואה אותן מטלטלין מתוכן לבין הפסין לא ידע דיש פתח ביניהן וסבר האי דלא אסרין אהדי בתוך בין הפסין כשאר שמי חצירות הפתוחות למצוי אחד שאסור להוליא למצוי אלא א"כ נשתתפו ה"י משום דנתנו עירובין בין הפסין לשמך" כשיתוף שאר מצוי ואתו למשרי נמי להכניס ולהוליא מצד הפסין לחצירות כי ליכא פתח ביניהן ויהי עירוב באתח החצירות דרך בין הפסין וההוא ודאי לא מהני דכי תקינו רבנן שימושי מצואות צמזוי סתום תקון ואורכו יותר על רחבו וזה מפולש לרצעה לדעיר: עירבו מוסרין. לכיון דעירבו דרך פתח שביניהן וחד רשותא הוא דלא אסרין אהדי להך גזירה לא חיישינן: דהדן ועירבו. שפירנה ביניהן פירלה

ב) איתמר דרב נחמן אמורד איתמר. והא דלמרינן שצמט צפרק הזורק (ד' קא): ספינות שנתקשרו מערב שבת והותרו וחזרו ונתקשרו בין שוגגין ובין מוזדין ובין מוטעין ובין אנוסין חזרו להיתרן הראשון (ט) צמוד לא חזרו לגמרי להיתרן הראשון לטלטל אלא דהו רשות היחיד דלורייתא אי נמי לא קאי אמוד:

קמ"ב כ"א וסבירא ליה. ומיהו לר' יוחנן ודאי כאן ולא ס"ל כדלמרי' לקמן: ר"א יעמוד אדם. צפרק צמרא (ד' טו). מוקי לה בצפלים הנריכין לו וגומי' דלמלא יכניס אצלו וקשיא דמיפוק ליה דקא מעייל מרשות הרבים לרשות היחיד כמו משמין ורק מרשות הרבים לר"ה דלמרינן לקמן ורש"י מיך לקמן דלא דמי למשמין ורק דשומה עמיד עקירה והנחה צמד רשותא דמשמין נחין צמוד פיו שהו מקום פטור ואע"ג דחוזרין ונבלעין אין לחוש הואיל ונחו צמקס פטור ואע"ג דצמקס שאין כו' ד' על ד' (אמות) אמרין ונבלע שלא לחיפו התם גזרינן דילמא אמי לאחזקי בהדיא אצל הכא אי אפשר כלל שלא ינחו מעט צפיו קודם שיצטעם אצל צמשתין ורק לא חשיב פיו מקום פטור כיון דפיו וגופו הן צמקס א' ולפי זה היה מותר להוליא ראשו מרה"ר ולרוק כיון דפיו צמקס אחר הו מקום פטור והא דמצעיא לן צפרק צמרא (ד' טו). הוא צרה"י ופי האמה צרה"ר מהו היינו משום דמי רגליס מיד כשנעקרו מגופו שוב אין נחיס צפי האמה אצל מפ"ק דשבת (ד' ג) קשיא דקמרינן התם אדרבה משחיכה דלי שדי (ו) ליה אמי לדי חיוב טהלת לא קנסינן והשתא היכי אמי לדי חיוב טהלת הואיל ונחו צפיו שהו מקום פטור וי"ל דלא חשיב הנחה צמקס פטור אלא צדבר שהוא נוטל ממקומו אצל התם שהכלי נח מאליו לא חשיב הנחה צמקס פטור ולפי זה אסור להוליא ראשו צרה"ר ולרוק ור"ה אכתי אפשר דלא אמי לדי חיוב טהלת כגון שיתן מידו אחת לידו אחרת וי"ל דאיירי כשנעקרו קטן שלא יוכל להכניס בו שמי ידיו ועוד נראה לפרש דלא דמי למשמין ורק דהכא כשצולעס מיד חשיבי כנחין אע"ג דלינס נחיס עד שיגיעו למעיו משום דצמטלי אגז גופו והו עקירה והנחה צמד רשותא והכי נמי אמר רבא צפ' המוילא (שבת ד' פ). הוליא שמי אומיות וכתבן כשהוא מהלך חייב דכתיבתן זו היא הנחתן ואמי נמי שפיר מתנימין דלמרו לו (ו) גבי יס אוכל אכילה אחת כו' ר' מאיר אומר אם היה שבת והוליא צפיו חייב והשתא היכי חשיב הולאה צדדי הך הך צעידתא דמיחייב ושינוח צמעי אלא אהולאה נמי מחייב משעת צלעה דחשיב כמותא:

תרי גוויי אילן הכא נמי תרי גוויי גדר בעא מיניה אביי מרבה חצר שראשה נכנס לבין הפסין מהו לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה א"ל מותר שמים מאי אמר ליה אסור אמר רב הונא שמים אסורין ואפילו עירבו גזירה שמה יאמרו עירוב מועיל לבין הפסין רבא אמר עירבו מותר א"ל אביי לרבא תניא דמוסייע לך * חצר שראשה אחד נכנס לבין הפסין מותר לטלטל מתוכה לבין הפסין ומבין הפסין לתוכה אבל שמים אסור כד"א שלא עירבו אבל עירבו מותרין לימא תיהו תיובתא דרב הונא אמר לך רב הונא התם דהדרן ועירבו בעא מיניה אביי מרבה יבשו מים בשבת מהו א"ל * כלום נעשית מחיצה אין אלא בשביל מים מים אין כאן מחיצה אין כאן בעי רבין יבשו מים בשבת ובאו בשבת מהו א"ל אביי יבשו בשבת לא תיבעי לך דבעי מיניה דמר ופשיט לי דאסיר * באו נמי לא תיבעי לך דהוה ליה מחיצה העשויה בשבת (ו) ותניא * כל מחיצה העשויה בשבת בין בשוגג בין במזיד בין באונס בין ברצון שמה מחיצה ולאו איתמר עלה אמר ר"נ לא שנו אלא לזרוק אבל לטלטל לא * כי איתמר דר"נ אמורד איתמר אמר ר"א * הזורק לבין פסי הביראות חייב (א"ל) פשיטא אי לאו מחיצה היא היכי משתרי ליה למלאות לא צריכא * דעבר כעין פסי ביראות מרה"ר וזרק לתוכה חייב הא נמי פשיטא אי לאו דבעלמא מחיצה היא גבי בור היכי משתרי ליה לטלטלי * לא צריכא אע"ג דקא בקעי בה רבים ומאי קמ"ל דלא אתו רבים ומבטלי מחיצתא הא א"ר אלעזר חדא זימנא * דתנן רבי יהודה אומר אם היתה דרך רה"ר מפסקתן יסלקנה לצדדין והכ"א אינו צריך * רבי יוחנן ור"א דאמרי תרווייהו כאן הודיעך כחן של מחיצות אי מהתם הוה אמינא כאן ולא סבירא ליה קא משמע לן כאן וסבירא * ליה ולימא הא ולא בעי הך * חדא מכלל הביראתה איתמר: מותר להקריב לבאר וכו': * תנן התם לא יעמוד אדם ברשות הרבים וישתה ברשות היחיד בן מבנים ראשו ורובו למקום שהוא שותה וכן

א) רש"י ד"ה אסור
לטלטל וכו' דמפרש רב
הונא שצמא אסור:
ב) ה"ה פ"י איתמר
וכי' להיתר הראשון וכן
מחצלות כ"י צמוד לא
חזרו: (א) ד"ה לא יעמוד
וכי' ואע"ג דנמקס שאין
כו' ד' על ד' אמרין כ"ל
ותיבא אמות נמקס:
ד) בא"ד ארבעה
משחיכה דלי שדי להו
אמי לדי חיוב טהלת:

מוסף רש"י

אלא לזרוק. לחומרא
(לקמן ב"ה) לחיי הורק
ממנה לה"ר או להפך
(שבת ק"א). אבל לטלטל
לא. להיות מותר לטלטל
צמקה אסור מצדיקה
(ש"ס). לא יעמוד אדם
ברה"ר וישתה בה"ר.
ויעט פיו ויחשו לה"ר
לאחז כלי ושתות, מזה
שמה יולא הכלי אליו
ונמלא מתמיצ טהלת (שבת
א"י) ברה"ר וישתה
ברה"ר. וישתה לאורי
לה"ר ושתה, מזה שמה
יכניס הכלי אצלו (קמ"ו
ט"ז).

(א) מ"ל דכרה"י.

(א) מ"ל דכרה"י.